

คำนำนักแปล

สวัสดิ์ศิระ กลับมาเจอกันอีกครั้งใน *Absolute Zero* สืบสายของ
เล่ม 6 ตอน ศพนำทาง ซึ่งเป็นเล่มจบภาคของนิยายชุดนี้นะคะ ในเล่มนี้
จะเน้นเรื่อง 'ชื่อหนาน' ที่เป็นสิ่งประจักษ์สำคัญของจินโบราณ และเป็น
ต้นกำเนิดของเข็มนาฬิกาในปัจจุบัน หน้าตาของชื่อหนานคล้ายช้อนกินข้าว
แบบสั้นทำจากแร่แม่เหล็กธรรมชาติ วางอยู่บนฐานสี่เหลี่ยมเรียบลื่นซึ่งมัก
ทำจากสัมฤทธิ์หรือไม้ ช้อนแม่เหล็กสามารถหมุนอยู่บนส่วนฐานได้อย่าง
อิสระ เมื่อหยุดหมุน คันช้อนจะชี้ไปทางทิศใดเสมอ จึงมีชื่อว่า 'ชื่อหนาน'
ที่แปลว่า 'เข็มชี้ทิศได้' นั่นเอง ส่วนชื่อหนานเข้ามาเกี่ยวข้องกับกวนหู่
และจางเยียนโต๋ งานนี้ต้องเปิดเข้าไปตามอ่านตามลูนกันเองนะคะ อีๆ

สุดท้ายนี้อยากบอกว่ารู้สึกสนุกกับการแปล *Absolute Zero* สืบสายของ
มากค่ะ ส่วนตัวชอบนิยายสืบสวนสอบสวน และประวัติศาสตร์ตำนานจีน
เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอเรื่องนี้จับทั้งสองอย่างมาโยงเข้าหากันได้อย่าง
กลมกล่อม บวกกับบุคลิกตัวละครแต่ละตัวก็น่ารักและตลกมาก เลยยิ่ง
สนุกกับการแปล ขอขอบคุณสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์อย่างมากที่ให้โอกาส
แปลนิยายเรื่องนี้ และหวังว่าเราจะได้ร่วมผจญภัยกับกวนหู่และจางเยียนโต๋
ด้วยกันต่อนะคะ

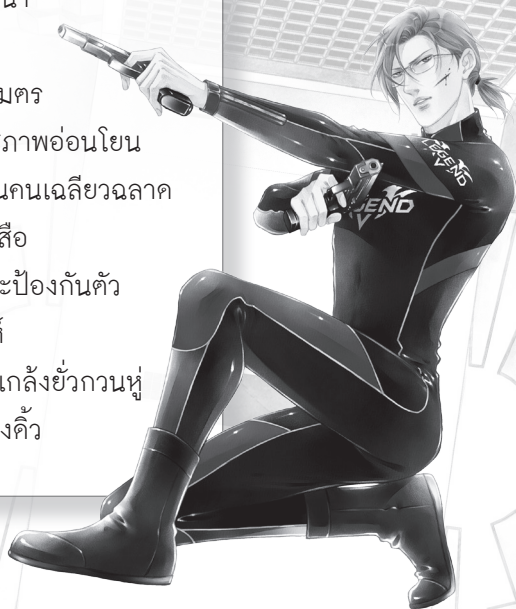
ขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ติดตามมาตลอด อ่านให้สนุกนะคะ

Rami

แนะนำตัวละคร

จางเยียนโต๋

- อาชีพ** : บาร์เทนเดอร์ควบเจ้าของ
บาร์เนอร์วานา
- อายุ** : 28 ปี
- ส่วนสูง** : 180 เซนติเมตร
- นิสัย** : ภายนอกดูสุภาพอ่อนโยน
แต่ที่จริงเป็นคนเฉลียวฉลาด
หน้าเนื้อใจเสือ
- ความถนัด** : ยิงปืน ศิลปะป้องกันตัว
คิกบ็อกซิ่ง
- ความสนใจ** : ผสมเหล้า แก๊ลังยั่วกวนหู่
- อาวุธประจำตัว** : กระบองคิ้ว

กวนหู่

อาชีพ : ตำรวจแผนกอาชญากรรม

อายุ : 26 ปี

ส่วนสูง : 178 เซนติเมตร

นิสัย : ง่ายๆ สบายๆ
ไม่คิดเล็กคิกน้อย

ความถนัด : ยิงปืน ศิลปะป้องกันตัว
คลีคลายคดี

ความสนใจ : กินของอร่อย (นักกิน)

อาวุธประจำตัว : ปืนพก

ทำไมใครๆ ก็บอกว่า
ผมเก่งกว่าพี่ยังหล่นกว่าผม!

สารบัญ

01	เหยื่อล่อเสือออกจากถ้ำ	011
02	นกขมิ้นหลายตัวกำลังจ้องจับตักแตน	037
03	กลุ่มเบญจธาตุ	062
04	ตกหลุมพราง	094
05	ผู้ช่วยชีวิตที่คาดไม่ถึง	119

06	สถานที่สำคัญ	140
07	ความลับของชื่อหนาน	168
08	อุบัติเหตุอีกครั้ง	197
09	เบื้องหลังอันคำมืด	229
10	ไม่บอกลา	258

จิต สิ่งที่ยิ่งใหญ่ไร้ขีดจำกัด
แต่เปี่ยมด้วยความโดดเด่น
แบบพระเอกตัวจริงต่างหาก

ชื่อหนาน

คำโบราณซึ่งเป็นชื่อเรียกของเข็มทิศ

ใน คัมภีร์ลุ่นเหิง มีคำกล่าวว่า

'เมื่อโยนชื่อหนานลงพื้น คันช้อนจะหันชี้ทิศใต้เสมอ'

ชื่อหนานแบ่งเป็นสองส่วน...

ช้อนแม่เหล็กด้านบนกับส่วนฐานด้านล่าง

ช้อนผลิตจากแร่แม่เหล็กธรรมชาติ

หัวช้อนหันไปทิศเหนือ ส่วนปลายค้ำช้อนชี้ไปทิศใต้

ตัวฐานส่วนใหญ่ทำจากสัมฤทธิ์ สลักแผนภูมิแปดทิศบอกตำแหน่งแม่เหล็ก

วงในระบุเทียบกัน วงกลางระบุตี่จื่อ¹ วงนอกระบุจักรราศี

สื่อถึงฟ้ากลมดินเหลี่ยม² และการก่อเกิดของสรรพสิ่งในจักรวาล

¹ เทียนกัน (กึ่งฟ้า) ตี่จื่อ (ก้านดิน) คือ องค์ประกอบของแผนภูมิสวรรค์ ซึ่งเป็นระบบเลขฐานหกสิบแบบวนรอบที่เขียนด้วยอักษรจีน ใช้สำหรับนับวันและปีแบบดั้งเดิม รวมถึงการคำนวณทางโหราศาสตร์ โดยเทียนกันมีสิบตัวอักษร ส่วนตี่จื่อมีสิบสองตัวอักษร

² ฟ้ากลมดินเหลี่ยม มาจากหลักโหราศาสตร์ของจีน สื่อถึงความเป็นหยินหยาง นั่นคือในโลกนี้ไม่ใช่ทุกสิ่งที่เป็นทรงกลม กลมสื่อถึงความกลมกลืน ปนเป ไร้ระเบียบกฎเกณฑ์ ส่วนเหลี่ยมสื่อถึงความเป็นระเบียบแบบแผน

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

01

เหยื่อล่อเสือออกจากถ้ำ

"ข่าวล่าสุครายงานว่า กวนหมู่สมาชิกองค์กรก่อการร้าย ผู้ต้อง
สงสัยว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีลักพาตัว คดีค้ายาเสพติด รวมถึงคดีฆูฆ่า
ยังอยู่ในระหว่างการหลบหนี เพื่อความปลอดภัยของส่วนรวม ทางตำรวจ
จึงอยากขอความร่วมมือจากประชาชน หากมีเบาะแสใดๆ เกี่ยวกับคนร้าย
กรุณาโทร. แจ้งเบอร์สายด่วนตำรวจ..."

ในระหว่างการรายงานข่าว หน้าจอโทรทัศน์ก็ฉายภาพโคลสอัป
รูปติดบัตรประชาชนของกวนหมู่ไปด้วย นอกจากนี้ผู้ประกาศข่าวยังชี้
อวัยวะบนใบหน้ากวนหมู่ พร้อมอธิบายลักษณะเด่นบนใบหน้าอย่างละเอียด
เพื่อให้ประชาชนแยกแยะสะดวก

ผู้ชายที่นั่งกินบะหมี่สำเร็จรูปหน้าจอโทรทัศน์เงยหน้าขึ้นมอง แล้ว
ขมวดคิ้ว จากนั้นก้มลงดูดเส้นบะหมี่เข้าปากดังซวบๆ พร้อมเอ่ยเสียงอู้อี้
ฟังไม่ชัดเจน "ถึงผมจะไม่รู้ว่าตัวเองเคยทำเรื่องชั่วช้าเยี่ยงขนาดนั้นตั้งแต่
เมื่อไร แต่ไหนๆ ก็อุตส่าห์ได้ออกโทรทัศน์สักครั้ง ทำไมต้องเอารูปผม
ตอนอุปาทม์สุดชีวิตมาใช้ด้วยหา! คนพวกนี้ไร้จรรยาบรรณกันจริงๆ"

"คุณกวน กรุณากลืนอาหารลงคอแล้วค่อยพูดได้ไหม" ผู้ชายอีกคนที่ยืนอยู่ข้างหน้าต่างในห้องรับแขกของโรงแรมเอย์แทรก

เขาไฉ่ผมค่อนข้างยาว เสื้อเชิ้ตสีขาวสอศขายอยู่ในกางเกง ท่อนล่างสวมกางเกงสแล็กส์รีดเรียบแปล้ เสื้อผ้าพอดีตัวยังขยับเน้นให้รูปร่างของเจ้าตัวผมเพรียวยิ่งขึ้น แต่ก็ไม่ได้ดูอ่อนแออบบาง

เส้นผมของเขาหิวจืดแต่งทรงเรียบร้อย แวนตากรอบทองวางอยู่เหนือคางจมูก เมื่อจับมายืนคู่กับอีกคนที่ยังสวมชุดนอน ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง หวดเคราไม่ได้โกนแล้ว รวากับมาจากคนละมิติเลยทีเดียว

"ผมว่า..." กวนหมู่กลืนบะหมี่ลงท้อง แล้วเงยหน้าพูดว่า "เราเป็นคนร้ายหลบหนีการจับกุมเหมือนกันไม่ใช่เหรอ แต่ทำไมประกาศจับของทางตำรวจถึงมีชื่อผมคนเดียว คุณล่ะ คุณหายไปไหน ไม่ยุติธรรมสักนิด"

"กวนหวังหมู่ หรือนายอยากให้พี่ชายตัวเองต้องตกอยู่ในสภาพเดียวกับนาย"

"แต่ความจริงคุณก็กำลังหลบหนีการจับกุมเหมือนผมนี่นา"

"เรื่องนี้นั่นคงทำพลาดเอง" จางเยี่ยนโต่นวคมับพลางเอ่ยอย่างจ่นใจ "ถ้ารู้ว่าอยู่กับนายแล้วจะทำให้ชีวิตตกต่ำขนาดนี้ ฉันคงเลือกวิธีที่ดีกว่านี้ไปแล้ว"

"อ้อ ผมทำให้คุณตกต่ำเหรอ ถ้านั้นก็ต้องขอโทษด้วยจริงๆ"

เสียงกริ่งประตูดังซัดจังหวะการสนทนาของสองพี่น้อง กวนหมู่รีบพลิกตัวคว้าปืนพกที่วางไว้ได้เป่ตามสัญชาตญาณ จางเยี่ยนโต่ส่งสัญญาณมือบอกว่าไม่ต้องกังวล แล้วเดินไปเปิดประตูด้วยท่าทางสบายๆ

กวนหมู่ได้ยินเสียงบริกรดังแว่ว ไม่นานประตูก็งับปิดอีกครั้ง จางเยี่ยนโต่ยกถาดอาหารเข้ามาในห้อง บนถาดมีชุดสติกเนื้อวุ้นร้อนควั่นกรุ่นกับไวน์แดงขวดหนึ่ง

"ระหว่างหนิตายยังจะพิถีพิถันขนาดนี้อีก?"

"ขอแก้สองเรื่อง หนึ่ง คนที่หนิตายน่ะมันตัวนาย ไม่ใช่ฉัน สอง ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบไหน ฉันก็ไม่มีทางปล่อยให้ตัวเองต้อง

ลำบาก"

จางเยียนโต้วางถาดอาหารลงบนโต๊ะ ทอดตัวนั่งตรงข้ามกวนหู่ แล้วรินไวน์แดงใส่แก้ว ก่อนหยิบมีดกับส้อมมาเริ่มคันกินอาหาร

กวนหู่แย่งไวน์แดงของอีกฝ่าย แล้วฮึดเป็นของตัวเอง

"ถ้ามันตอนที่ไม่ยอมให้ตัวเองลำบากก็อย่าปล่อยให้ห้องชายลำบาก ด้วยสิ ผมกินแค่บะหมี่ถ้วย แต่คุณคันกินสเต็กเนื้อวัวชิ้นดีซะงั้น อย่างนี้ใช้ได้ที่ไหนกัน"

"นายชิงกินบะหมี่ถ้วยก่อนเอง จะให้ฉันสั่งมาอีกชุดไหมล่ะ"

นั่นเป็นเพราะเขาไม่รู้ว่ามีคนสั่งอาหารชุดหรูหราไปก่อนแล้วนี่นา

"ไม่ต้องแล้ว" กวนหู่ยื่นตะเกียบไปคีบสเต็กเนื้อวัวชิ้นหนึ่งที่จางเยียนโต้วางให้เพ่งเห็นเสร็จส่งเข้าปาก แล้วเอ่ยว่า "ผมแค่คิดว่าระหว่างหนิตาย การเข้าพักในโรงแรมเล็กๆ กับกินอาหารฟาสต์ฟู้ดน่าจะเข้ากับสถานการณ์มากกว่า"

"นายดูเหมือนจะกินอิ่มแล้ว"

จางเยียนโต้วางแก้วมาใบเดียว แต่กวนหู่แย่งไปแล้ว จึงทำได้เพียงหยิบถ้วยกระดกมาใส่ไวน์แทน

เมื่อรายการโทรทัศน์เริ่มรายงานข่าวอื่น จางเยียนโต้วาก็ดื่มไวน์และดูข่าวต่อ กวนหู่แอบฉกสเต็กเนื้อวัวไปอีกหลายชิ้น จางเยียนโต้วามัวแต่สนใจข่าวในโทรทัศน์จึงไม่ทันได้สังเกตการกระทำของเขา กวนหู่มองหน้าอีกฝ่าย แล้วถือนิสาสะเอาถ้วยบะหมี่ที่ตัวเองกินไปแล้วครึ่งหนึ่งวางสลับกับอาหารฝรั่งชุดนั้น

สเต็กเนื้อวัวหันเป็นชิ้นๆ หมดแล้ว ทำให้หยิบกินได้สบายมาก กวนหู่ดื่มไวน์แดงพลางใช้ตะเกียบคีบสเต็กเนื้อวัวส่งเข้าปาก เคี้ยวหับๆ สภาพจิตใจที่ตึงเครียดจากการหลบหนีในช่วงหลายวันมานี้เริ่มผ่อนคลายที่สุดในที่สุด เขาจิบไวน์แดง ในใจรู้สึกเหมือนกำลังสัมผัสความสงบสุขอย่างง่าย ๆ

"ไม่อยากเชื่อจริงๆ ว่าเราจะเป็นคนที่มีเงินหกร้อยล้านอยู่ในมือ"

กวนหู่ปั่นแล้วถอนใจ

"มีมากกว่านั้น" จางเยียนโต๋เอ่ยโดยไม่ละสายตาจากจอโทรทัศน์ "ก่อนเจอนาย ฉันฉกเงินตาแก่มาไม่น้อย เพราะคิดว่าเขาตายแล้ว เลยฉกเงินในบัญชีเขามาหมดนะ"

"หา..."

กวนหู่เกือบพ่นไอน์แดงออกจากปาก

มินาบาร์เนอร์วานาขายไม่ได้กำไร จางเยียนโต๋ก็ไม่ใส่ใจ แถมยังชอบเกาะติดเขาตามไปสืบคดีด้วยบ่อยๆ ที่แท้ก็มีเงินเยอะแยะขนาดนี้เอง กวนหู่เลยพูดก่อนแคะว่า "ฉันจะโทษตาแก่นั่นก็ได้ที่พยายามตามล่าคุณขนาดนี้ แะระเบิดรังกบดานคนอื่นไม่พอ ยังฉกเงินเขามาหมดบัญชีอีก เขายอมปล่อยคุณไปก็แปลกแล้ว"

จางเยียนโต๋รับคำว่าอืม จากนั้นกวนหู่ก็ถามต่อ "เขาอยากให้คุณกลับไปช่วยงานนักหนาไม่ใช่หรือ ทำไมจู่ๆ ถึงเจียบหายไปล่ะ"

นับตั้งแต่กวนหู่หนีออกจากกรมตำรวจ และทางตำรวจประกาศออกหมายจับ เขาก็บ่จางเยียนโต๋ก็เอาแต่หลบซ่อน และพยายามตามหาร่องรอยของตาแก่มาตลอด

แต่ไม่รู้ทำไมถึงไม่มีชื่อจางเยียนโต๋อยู่ในประกาศจับ ประกาศจับตัวกวนหู่ที่ทางตำรวจแถลงไม่ได้พูดถึงจางเยียนโต๋สักนิด กวนหู่คิดว่าเรื่องนี้ต้องเป็นเพราะหลิวเซียวเหอหลบติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจระดับสูงไว้ก่อนแน่...หลิวเซียวเหอยังอยากให้จางเยียนโต๋กลับไปทำงานให้ตัวเองต่อ จึงไม่ต้องการเปิดเผยตัวตนของเขาให้คนอื่นล่วงรู้

กวนหู่เลยช่วยบรรลืออยู่คนเดียว เพราะตำรวจพุ่งเป้ามาที่เขาหมด ถนนทุกสายเพิ่มด่านตรวจตราเยอะขึ้น ยังคิดที่จางเยียนโต๋เตรียมการไว้ล่วงหน้า ช่วยแปลงโฉมเขาเป็นเตาหยาง บวกกับมีพาสปอร์ตที่เอมีทำปลอมไว้ก่อนหน้านี้ ดังนั้นแม้ครึ่งเดือนมานี้จะพบเหตุการณ์ไม่คาดฝันหลายอย่าง แต่อย่างมากก็แค่ตื่นเต้นหวาดเสียว ไม่มีอันตรายใดๆ

ทว่านับตั้งแต่พวกหลิวเซียวเหอขึ้นเฮลิคอปเตอร์หนีออกจากถิ่น

เผ่าม้ง ก็ตามหาร่องรอยไม่เจออีกเลย จางเยียนโต๋ใช้เงินหยกร้อยล้านยูโร เป็นเหยื่อล่อ ปลอ่ยข่าวผ่านสารพัดช่องทาง แต่ยังไม่เห็นแว่วว่าอีกฝ่าย จะปรากฏตัวสักที

คังนั้นแผนการที่วางไว้จึงเสียเปล่า ตอนนี้พวกเขาตกอยู่ในสถานะ คังรับแทน

"บางทีเราน่าจะลองเปลี่ยนแผนกัน แบบว่าเริ่มลงมือจากเซียวไปเย แทน?"

กวนหมู่กินสติกเนื้อวัวพลางหยิบรายงานการชันสูตรพลิกศพของ คดีคุณไสยออกมาศึกษา ครึ่งเดือนมานี้เขาเปิดอ่านเอกสารพวกนี้หลาย ครั้งมากจนมุมกระดาษม้วนงอ เนื้อหาข้างในก็เกือบท่องจำได้หมดแล้ว แต่ยังขาดข้อมูลเบื้องหลังที่แท้จริงออกมาไม่ได้

ท่ามกลางความขัดแย้งของกลุ่มอิทธิพลในวงการตำรวจ เซียวไปเย น่าจะเป็นแค่ระดับลูกน้องที่รับคำสั่งมาปฏิบัติตาม ส่วนใครต้องการลอบฆ่าหลั่หยวนเฟิง และใครเป็นคนสั่งปิดคดีคุณไสยฆ่าคน เซียวไปเยอาจ ไม่ได้รู้เรื่องทั้งหมดอย่างชัดเจนก็เป็นได้ แต่ตอนนี้พวกเขายังทำอะไร ไม่ได้สักอย่าง กวนหมู่คิดว่าไม่ลองดูก็ไม่รู้ และตัดสินใจว่าจะลองไปเจอ เซียวไปเยดูสักครั้ง

เขาไม่สนใจหรอกว่าข้างในวงการตำรวจจะคำมิดสักแค่ไหน ปกติ ขอแค่ก้าวขึ้นไปนั่งในตำแหน่งสูงได้ เบื้องหลังย่อมไม่ใสสะอาดเท่าไร และ ใ้ว่าเขาคิดเอาเรื่องวางตอนน้ำเซียว แต่ถ้าตามหาตัวคนร้ายที่ซ่อนอยู่ เบื้องหลังไม่ได้ เขาก็ล้างมลทินให้ตัวเองไม่ได้เช่นกัน...

ตอนแรกเขาแสร้งเปิดเผยข้อมูลให้เซียวไปเยรู้ เพราะอยากพิสูจน์ ให้แน่ชัดว่าเซียวไปเยเป็นคนชั่วหรือเปล่าเท่านั้น คิดไม่ถึงว่าคนพวกนั้น จะชั่วช้าถึงขั้นโยนความผิดทั้งหมดให้เขา

"การเป็นคนดีในโลกนี้มันยากกว่าเป็นคนเลวเยอะ" กวนหมู่เอามือ เท้ากางพลางบ่นอุบอิบ

"นายจับจุดสำคัญได้แล้ว" จางเยียนโต๋ดูโทรทัศน์และปลอบ "แต่

มันก็ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่นายไปยิงเชิงเขียวไปเย่หรือ นายเป็นคน
 ของฉัน ตาแกคิดจะบีบบังคับฉัน ดังนั้นไม่มีทางปล่อยนายอยู่แล้ว"

"แปลว่าผมเคียดกร้อนเพราะคุณนะสิ"

"ใช่ ถ้ารู้แต่แรกว่าตาแกยังไม่ตาย ฉันคงไม่มาหานายแล้ว จะว่าไป
 เรื่องนี้ฉันผิดเอง"

จางเยียนโต่ดูรายงานข่าวในโทรทัศน์จบกี้หันมากินข้าวต่อ แต่
 วินาทีต่อมาก็ต้องชะงักค้าง...เพราะอาหารของเขาหายวับไปแล้ว แต่มี
 บะหมี่ถ้วยที่เส้นเริ่มอืดวางอยู่ตรงตำแหน่งที่เคยที่เป็นจานสเต็ก เขาเงย
 หน้ามองกวนหูอีกรอบ ก็เห็นน้องชายตัวดีกำลังส่งสเต็กเนื้อวัวชิ้นสุดท้าย
 เข้าปากพอดี

พอเห็นจางเยียนโต่ถึงตาใส่ กวนหูก็เกือบสั่นตัวสั่นหน้ารีน
 "ฉันขอมยืมเสียสละช่วยจัดการเนื้อให้ละกัน พี่จะได้ไม่ต้องรู้สึกผิดมากนัก"

"กวนหู นายจะให้ฉันกินบะหมี่ที่เหลือของนายเนี่ยนะ"

"ยังงั้นเราที่อยู่ห้องเดียวกัน พนักงานหน้าเคาน์เตอร์ยังคิดว่าเรา
 เป็นคู่รักกันเลย จะขาดก็แค่นอนเตียงเดียวกันเท่านั้น กะอีแค่กินของเหลือ
 แค่นี้จะเป็นไรไปล่ะ"

"ตอนจองห้องฉันอธิบายให้พวกเขาฟังแล้วว่านายเป็นน้องชายฉัน"

"จางเยียนโต่ เคยได้ยินคำว่ายิ่งปิกยิ่งฉาวโฉ่ไหม คุณคิดจริงๆ
 หรือว่าพวกนั้นจะยอมเชื่อว่าคนหน้าตาหล่อเหลาคุณีแบบคุณมีน้องชาย
 ทั้งอ้วนทั้งหยาบคายแบบนี้"

ยิ่งคุยยิ่งออกทะเลไปไกล จางเยียนโต่โบกมือให้พอ แล้วหยิบ
 ตะเกียบมาคีบบะหมี่ถ้วยของกวนหูกินต่อ ส่วนกวนหูพับตัวลงกับโต๊ะ ถาม
 ว่า "จะให้ผมลองคิดแผนอื่นไหม คุณว่าจะสะกดยศรอยเขียวไปเย่ และ
 เก็บรวบรวมข้อมูลยังงี้"

"ไม่มีประโยชน์ นายคิดออกมาได้ พ่อหล่หยวนเฟิงหรือคนอื่นๆ ก็
 ต้องคิดได้เหมือนกัน ขนาดพวกนั้นยังจนปัญญา อย่างเราจะเหลืออะไร
 เพราะแบบนั้นฉันเลยคิดว่าเขียวไปเย่ก็เป็นแค่เบี้ย ไม่มีค่าอะไร"

"ถ้าฉันก็ลองรวมมือกับหลี่หยวนเฟิงอีกที ยังไงก็ได้ผลดีกันทั้งสองฝ่ายอยู่แล้วนี่"

จางเยียนโต้ม้ตอบ รวากับกำลังคิดพิจารณาถึงความเป็นไปได้ที่จะรวมมือกัน กวนหู่เลยถามต่อ "ยังจำได้ไหมว่าฐานบัญชาการของหลิวเซียวเหออยู่ที่ไหน พวกนั้นจะกลับไปที่นั่นหรือเปล่า แต่ถ้าจะบุกโจมตีฐานบัญชาการนั้น มีแค่เราสองคนคงยากหน่อย ผมว่าจะลองรวมมือกับพวกหลี่หยวนเฟิงด้วยก็ได้ หรือถ้าจำเป็นยังมีครูเกอร์อีกคน เนื่องบนเขาโคนแบล็กเมล์ไปหนึ่งร้อยล้าน เชื่อว่าคนพวกนี้ต้องอยากเอาคืนแน่"

"เท่าที่ฉันรู้มา ฐานบัญชาการของตาแกไม่ได้มีที่เดียว และเกาะที่เคยใช้กักขังฉันก็ล่มไปเพราะแผ่นดินไหวใต้ทะเลตั้งนานแล้ว ถ้าตาแกจะกลับไปที่นี่ คงต้องลงไปมหาสมุทรแปซิฟิกแล้วละ..."

จางเยียนโต้ม้ก่อนแคะ แต่คำพูดที่หลุดจากปากส่งเดชกลับกระตุ้นให้ฉูกลึกถึงอะไรบางอย่าง เขาริบนหันไปดูโทรทัศน์ทันที

รายการโทรทัศน์ยังคงรายงานข่าวอย่างต่อเนื่อง ตอนนึ่งฉูเมื่อครู่เขารู้สึกว่ามีอะไรแปลกๆ นิดหน่อย แต่เพราะไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเขา เลยไม่ได้สนใจนัก พอมาคิดดูอีกทีตอนนี้ค่อยเข้าใจว่ามันแปลกตรงไหน

กวนหู่เอ่ยต่อ ไม่ได้สังเกตเลยว่าจางเยียนโต้ม้กำลังใจลอย "ไม่รู้ว่าเซียวหลิงอวิ้นเป็นยังไงบ้าง หลังจากคดีคุณไสยก็หายตัวไปเลย หวังว่าเธอจะหาพ่อเจอนะ"

จางเยียนโต้ม้เคยพูดเรื่องเซียวหลิงอวิ้นกับหลิงจ่านผิงให้เขาฟัง หลิงจ่านผิงน่าจะรู้ร่องรอยของหลิวเซียวเหอ พวกเขาเคยคิดจะลองขอให้หลิงจ่านผิงช่วยเหลือโดยติดต่อผ่านทางเซียวหลิงอวิ้น แต่ใครจะรู้ว่าพ่อเซียวหลิงอวิ้นจากไปก็หายเงียบ นอกจากนี้พวกเขายังเปลี่ยนโทรศัพท์มือถืออีกด้วย ดังนั้นอย่าว่าแต่จะคลำตามตา³ เลย ตอนนี้กระทั่งเซียว-

³ คลำตามตา เป็นสำนวนหมายถึง การไล่ตามเบาะแสไปเรื่อยๆ จนเจอต้นตอ

หลังอวิน พวกเขาก็ยังหาตัวไม่เจอ

กวนหู่ไม่รู้ว่่า เชี่ยหลังอวินคิดต่อเย่เพยเพยกับเสี่ยวเว่ยบ้างไหม แต่เขากำลังหนีการจับกุม ไม่แน่ว่าตอนนี้พวกห้องอาวโค่นตำรวจจับคาอยู่ก็ได้ ดังนั้นหลังจากเขาหลบหนีก็ไม่ได้คิดต่อใครอีก เพื่อไม่ให้พวกนั้นต้องเคื่อคร้อนไปคัวย

หลังจากพล่ามอยู่คนเดียวตั้งนาน กวนหู่เพิ่งรู้สึกตัวว่าจางเยียนโตไม่ได้สนใจตัวเองเลย สองตาของอีกฝ่ายเอาแต่จับจ้องจอโทรทัศน์ ไม่รู้ว่่ากำลังดูอะไร เขาก็ถามว่่า "ฟังผมพูดอยู่หรือเปล่า คุณคิดยังงัยกับข้อเสนอที่ให้ร่วมมือกัน"

กวนหู่พูดเสียงคังกว่่าเดิม คราวนี้จางเยียนโตเริ่มมีปฏิกิริยาตอบสนองแล้ว ทว่าไม่ใช่กับตัวเขา จางเยียนโตโน้มตัวเข้ามาคว่่าโทรทัศน์ มือถือไปจิ้มหน้าจออย่างรวดเร็ว

กวนหู่ไม่รู้ว่่าอีกฝ่ายกำลังหาอะไร จึงหันไปดูโทรทัศน์ตาม

โทรทัศน์กำลังถ่ายทอดข่าวอุบัติเหตุ สถานที่เกิดเหตุมีผ้าใบสีฟ้าปิดล้อม จึงมองไม่เห็นสภาพด้านใน แต่ได้ยินผู้สื่อข่าวรายงานว่่า มีคนลื่นตกน้ำเพราะฝนตก เนื่องจากเป็นเวลากลางคึก ประจวบกับว่่ายน้ำไม่เป็น ทำให้จมน้ำตาย

ข่าวนี้ก็แค่ข่าวทั่วๆ ไป แต่เบื้องหลังของผู้ตายไม่ธรรมดาทีเดียว ตรงมุมขวาของหน้าจอโทรทัศน์ที่ระบุชื่อ นามสกุล เพศ และอาชีพของผู้ตาย พอเห็นอาชีพ กวนหู่ก็เกาคาง

"โจรวุคสุสถานมีอาชีพ? บุคสุสถานที่ว่าก็คืออาชีพวุคสุสถานที่กำลังอิทยา กันอยู่ตอนนี้ใช่ไหม"

"เท่าที่รู้มาก็ไม่มีอย่างอื่นแล้ว" จางเยียนโตมองหน้าจอโทรทัศน์ มือถือพลาจคอบ

"ก็แค่ตำนานเรื่องเล่าในพงศาวดารเท่านั้นละมั้ง ตอนนี้ยังมีสุสานอะไรให้วุคอีกเระอะ อีกอย่างอาชีพนี้แยกเป็นมืออาชีพกับมือสมัครเล่นด้วยเหระ"

"มีสิ ขอแค่ความโลภในใจคนยังไม่หมดสิ้น อาชีพนี้ก็ไม่มีวันสาบสูญ"

กวนหู่เริ่มอยากรู้อยากเห็นจึงนั่งคุต่อ จากนั้นก็ได้ยินผู้สื่อข่าวรายงานว่า ผู้ตายชื่อหลิวจิน อายุห้าสิบสองปี ทำอาชีพขุดสุสานมาหลายปี เรียกว่าเป็นมือเก่าที่มีชื่อเสียงในวงการคนหนึ่ง เคยเข้าคุกหลายหน แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ยอมเลิกสันดานลักขโมย ก่อนตักน้ำตายก็เพิ่งได้ของมาอีกล็อต

ในข่าวระบุนายการข่าวของที่เขาพกดึกตัวขณะเกิดอุบัติเหตุ นอกจากนี้ยังมีด้วยโศกนาฏกรรมเล็กๆ ที่ไม่รู้ว่อายุเก่าแก่แค่ไหนอีกจำนวนหนึ่ง ทางตำรวจวิเคราะห์หาอาชีพและยืนยันตัวตนของเขาได้จากสิ่งของที่พกดึกตัวเหล่านี้เอง

ขโมยขุดสุสานคนอื่น รบกวความสงบสุขของคนตาย คนพวกนี้ตายไปก็เท่ากับกรรมตามสนองแล้ว

พอเห็นหลิวจินหน้าเสี้ยมดวงตาเล็กแคบเหมือนหนู กวนหู่ก็อดคิดเช่นนี้ไม่ได้ และเมื่อเห็นว่าในรายการข่าวของยังมีสิ่งที่ดูไม่ออกว่าเป็นข้อสันนิษฐานหรือข้อเท็จจริงอยู่ด้วยก็เอ่ยว่า "โจรขุดสุสานพวกซ่อนติดตัวเพราะจะได้กินข้าวในสุสานสะดวกเหอะ"

จางเยียนโต้ม้เข้าใจคำถาม จึงเงยหน้าดูโทรทัศน์ ก็เริ่มขมวดเป็นปม

"กวนหู่ นายไม่คิดจะห้หาความรู้ใส่ตัวบ้างเหอะ"

"ผมพุดผิดตรงไหน"

จางเยียนโต้ม้ตอบ ก้มหน้าเล่นโทรศัพท์มือถือต่อ กวนหู่เห็นว่าไม่มีอะไรน่าสนใจเลยโทร. เรียกพนักงานมาเก็บจาน พอหันกลับมาเห็นจางเยียนโต้ม้ยังเอาแต่เล่นโทรศัพท์มือถือ ก็อดจะงองเข้าไปได้ เพราะอยากรู้ว่าอะไรทำให้จางเยียนโต้ม้หมกมุ่นได้มากขนาดนี้

ใครเล่าจะรู้ว่า พอเขาเห็นหน้าจอโทรศัพท์มือถือจะถึงกับสำคัญอย่างอดไม่ได้ จางเยียนโต้ม้กำลังคุข่าวหลิวจินเช่นกัน แค่อยายจอและคุเข้าไปมาเท่านั้น

"คุณจาง นี่คุณคิดจะเปลี่ยนอาชีพไปบุกสุสานแล้วอะ"

"ฉันเคยเห็นคนคนนี้นมาก่อน..."

จางเยียนโตไม่สนใจคำพูดแซวของกวนหู่ และเล่นวิดีโอซ้ำตรงช่วงหนึ่ง กวนหู่คิดว่าหมายถึงหลิวจิน แต่แล้วพบว่านิ้วของอีกฝ่ายชี้ไปด้านหลัง ตอนกล้องแพนผ่านกลุ่มคนที่ยืนมุง จางเยียนโตก็รีบกดปุ่มหยุดชั่วคราว แล้วส่งให้กวนหู่ดู แต่หน้าจอโทรศัพท์มือถือเล็กเกินไป กล้องยังแพนเร็วมาก กวนหู่จึงมองหาเป้าหมายไม่เจอ

"เราดูจากโทรศัพท์คิดว่าไหม" กวนหู่เสนอ

จางเยียนโตไม่ตอบ สีหน้าดูเหมือนกำลังครุ่นคิด เขาพิมพ์ว่า "แล้วก็...ชื่อหนาน ฉันน่าจะเคยเห็นที่ฐานบัญชาการมาก่อนเหมือนกัน แต่นึกไม่ออกว่าตอนนั้นเห็นในสถานการณ์ยังง..."

พอพบว่าจางเยียนโตกำลังเอยเรื่องซ้อนที่ตัวเองเพิ่งพูดถึงเมื่อครู่ กวนหู่ก็ไม่กล้าชวนคุยต่อ เขาค่อยๆ ถอยไปด้านหลัง แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมากดเข้าอินเทอร์เน็ต ค้นหว่าชื่อหนานคืออะไร

หลังจากพิมพ์ชื่อ หน้าเว็บไซต์ก็มีภาพพร้อมคำอธิบายเกี่ยวกับชื่อหนานโผล่ขึ้นมาเป็นพืด กวนหู่พูดไม่ออก...เข้มทิศก็บอกว่าเข้มทิศสิทำไมต้องเรียกชื่อล้งการงานสร้างว่าชื่อหนาน...เอาเถอะ เขาเคยเรียนเกี่ยวกับชื่อหนานในคาบเรียนวิชาประวัติศาสตร์มาบ้าง แต่น่าเสียดายที่หลังจากเรียนจบ เขาก็เอาความรู้คืนอาจารย์หมดแล้ว

"ดูเหมือนจะเป็นห้องขาวโพลนทั้งสี่ด้าน คนคนนั้นกำลังคุยอยู่กับตาแก่พร้อมกับถือชื่อหนานไปด้วย...ฉันจำชื่อหลิวจินได้..."

จางเยียนโตยังพยายามขุดคุ้ยความทรงจำในอดีต

ที่นั่นต้องเป็นฐานบัญชาการแน่นอน เพราะมีแค่ช่วงอยู่ในฐานบัญชาการเท่านั้นที่ความคึกของเขาชัดเจนบ้างสับสนบ้าง

ตาแก่ต้องการเพิ่มสมรรถภาพร่างกายของเขาให้สูงขึ้น จึงฉึกฉากสารพัดชนิดให้เขา จนเขาคงอยู่ในสภาวะคลุ้มคลั่งบ่อยๆ และอาจเป็นเพราะบทสนทนาระหว่างคนคนนั้นกับตาแก่มีอะไรพิเศษสักอย่าง

จิตใต้สำนึกของเขาถึงยังจดจำได้...ทั้งหน้าตาของผู้ชายคนนั้น เสื้อผ้า
ไฮแฟชั่นที่ดูมีราคาไม่ธรรมดา รวมถึงข้าวของที่คนคนนั้นพกติดตัว

จางเยี่ยนโต๋ยกมือกุมหัวเพื่อให้นึกเรื่องในอดีตได้มากกว่านี้ บังคับ
ตัวเองให้ย้อนกลับไปในตอนนั้น

แต่นอกจากภาพใบหน้าของคนคนนั้นที่แวบผ่านตากับผนังห้อง
สีขาวโพลนแล้ว เขาก็นึกอะไรไม่ออก เขาจำได้ว่าตัวเองกำลังนอน การ
แหงนมองทำให้ภาพใบหน้าของสองคนนั้นดูบิดเบี้ยวพิลึก...เขาได้ยินเสียง
ว๊ิงๆ เหมือนแม่เหล็กสั้นสะเทือน แก้วหูก็ได้รับผลกระทบไปด้วย เพราะ
ได้ยินเสียงสะท้อนดังก้องหู

เสียงดังกล่าทำให้เขาเจ็บปวดทรมานอย่างมาก ยิ่งกว่าตอนนอน
รับการทดสอบซอร์คไฟฟ้าอยู่บนเตียงเสียอีก ร่างของเขาสั่นระริก มือ
ยกขึ้นปิดหู พยายามเค้นความทรงจำว่ามันเป็นเสียงอะไร ทำไมถึงส่ง
ผลกระทบต่อเขารุนแรงขนาดนี้

ทันใดนั้นหัวไหล่เขาก็โดนกดไว้ และมีเสียงตะโกนดังลั่นกรอกหู
"จางเยี่ยนโต๋! พี่! พี่ตื่นสิ!"

จางเยี่ยนโต๋ก้มลงกอดหัวตัวเองแน่น เขารับรู้ได้ถึงสถานการณ์
อันตรายของตัวเองเช่นกัน เปลือกตาของเขาเด่นระริกอย่างรุนแรง แต่
ไม่อาจลืมตาขึ้นมา เมื่อเสียงว๊ิงๆ ดังโกล้เข้ามาเรื่อยๆ เขาก็รู้สึกเหมือน
หูจะแตก

เขาแผดเสียงด้วยความหวาดกลัวอย่างห้ามไม่อยู่ ตามด้วยโคนฮีด
ไหล่สองข้างแน่น ความรู้สึกอันคุ้นเคยทำให้เขาหวาดวิตกกังวลจนจับตรึง
กับเตียงทดสอบ ความรู้สึกแบบนั้นไม่ได้เกิดขึ้นทางร่างกาย แต่มาจาก
จิตใจ เป็นความหวาดกลัวที่ไร้หนทางเยียวยา

เขาค็น้อย่างหนักเพื่อให้หลุดจากพันธนาการ อีกฝ่ายโคนสลัดทิ้ง
เขาเองก็ออกแรงมากเกินไปทำให้เขานหัวชนหัวเตียง

เสียงดังโปกทำให้สติของเขาเริ่มกลับคืนมา เสียงดังว๊ิงๆ ก็ห่างออก
ไป ความสามารถในการได้ยินเสียงกลับเป็นปกติ เขาได้ยินเสียงตัวเอง

หอบอย่างหนักหน่วง และเสียงตะโกนจากคนตรงหน้า

"จางเยียนโต๋รู้สึกตัวเดี๋ยวนี้!"

เสียงทวาดลั่นของอีกฝ่ายกระแทกเสียงคังว้างๆ กระเด็นออกจากหัวจางเยียนโต๋ไปหมด แสงสว่างแวบผ่านตาเหมือนแสงไฟบนเตียงทดสอบ ในที่สุดแสงสาดทันทันก็ช่วยให้เขาเข้าใจสาเหตุที่ทำให้ตัวเองรู้สึกไม่สบายจนได้...ผู้ชายคนนั้นถือช้อนหนานอยู่ในมือ ช้อนแม่เหล็กหมุนตัวอย่างบ้าคลั่ง เสียงว้างๆ นั้นเกิดจากช้อนเสียดสีกับส่วนฐานนั่นเอง

"หี ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้นี่เอง..." เขาเหวี่ยงโหลโซมกาย หัวเราะเสียงขื่นจุกๆ แล้วเอ่ยว่า "ที่แท้ก็เป็นอันที่ฉันเคยเห็นจริงๆ ค่ะ..."

เพียะ!

แก้มเจ็บแปลบ เสียงฝ่ามือฟาดคังจนจางเยียนโต๋ได้สติแจ่มชัด

ความเจ็บปวดกลบความคิดสับสนวุ่นวาย เขาลืมถามองก็พบว่าผนังขาวโพลนหายไปแล้ว ตอนนี้เขานั่งอยู่บนเตียงในโรงแรม ส่วนกวนหู่กำลังหอบในท่าก้มลงเอามือยันเข่า สีหน้าดูเคร่งเครียดผสมวิตกกังวล และแผ่ด้วยโทสะเล็กน้อย

"นาย..."

จางเยียนโต๋เพิ่งหลุดปากพูดได้คำเดียวก็โดนขัดจังหวะเสียก่อน กวนหู่หอบพลางยกมือชี้หน้าเตือนว่า "จางเยียนโต๋ ฉันขอเตือนนายไว้เลยนะว่า ต่อไปห้ามอยู่ดีไม่ว่าดีก็ซุกก๊วยความทรงจำอีก นายอาละวาดยังไม่เท่าไร แต่อย่าทำให้ฉันเดือดร้อนไปด้วย หัวฉันโดนนายฟาดจนสมองเกือบกระทบกระเทือนแล้วเนี่ย!"

"ฉันไม่ได้ตั้งใจ..."

"ไม่ต้องมาแก้ตัว สรุปว่าห้าม-ทำ-อีก-เด็ด-ขาด!"

กวนหู่เสียดผดตรงหน้าผาก พอจางเยียนโต๋เห็นหน้าผากแดงเดือดเพราะโดนกระแทกของอีกฝ่าย ก็นึกเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ ออก...เขาใช้สมองมากไปจนสภาพจิตใจเกิดความผิดปกติ

เมื่อก่อนเขาเคยทำแบบนี้บ่อยๆ แม้จะรู้สึกไม่สบายตัวอยู่บ้าง แต่

ก็ไม่เคยอันตรายขนาดนี้มาก่อน คุณทำสนามแม่เหล็กที่เกิดขึ้นตอนซื้อหนานหมูนตัวกับการทดสอบซอร์คไฟฟ้าของเขาจะมีคลื่นตรงกันพอดี จึงทำให้เขาคลุ้มคลั่งขึ้นมา

แต่พอเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของกวนหู่ จางเยียนโตก็รู้สึกเหมือนเห็นสภาพตัวเองตอนคืนรณรงค์ลุ่มคลั่งบนเตียงทดสอบ ตอนนั้นเขารู้สึกอับจนปัญญาและเคียดแค้นมาก แต่ฝันร้ายเหล่านั้นผ่านพ้นไปแล้ว ตอนนี้เขาแค่รู้สึกดีใจ คือใจที่ตัวเองไม่ได้อยู่ในโลกนี้คนเดียวอีกต่อไป

"หิวเราะ! นายยังหิวเราะได้ลงคออีกอะ!"

กวนหู่เข้าใจการกระทำของจางเยียนโตผิดจึงยิ่งเดือดดาล ชี้นำคำว่า "นายทำร้ายฉันนะช่างเถอะ แต่แหกปากร้องเสียงดังขนาดนั้น รู้ไหมว่าผนังห้องโรงแรมนี้บางมาก อยากให้ทุกคนมามุงดูกันหมดครึ่งไหน!"

จิตใต้สำนึกเพิ่งหลุดพ้นจากสภาวะสับสน จางเยียนโตจึงทำความเข้าใจคำพูดของอีกฝ่ายไม่ได้ชั่วขณะ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงตบผนังห้องข้างๆ ตามด้วยเสียงแขกตะโกนบอกให้พวกเขาเบาเสียงหน่อย ในที่สุดเขาก็เข้าใจสักที เขาหันมามองสีหน้าเขี้ยวกล้ำของกวนหู่ก่อนหิวเราะพริคอย่างกลั่นไม่อยู่

"แม่่ง นายยังหิวเราะได้อีกอะ ถ้าเรื่องนี้แพร่ออกไป นายจะให้ฉันเอาหน้าไปไว้ที่ไหน หรือจะให้บอกทุกคนว่าฉันเป็นผู้บริสุทธิ์ เราไม่ได้ทำอะไรกันทั้งนั้น แค่มั้ใครบางคนคลุ้มคลั่งอยู่คนเดียวอะ"

จางเยียนโตยิ่งหิวเราะเสียงดัง กวนหู่โมโหจัดทำท่าจะคำต่อ แต่จางเยียนโตลูบหน้าแล้วโพล่งถามขึ้นมาก่อนว่า "กวนหู่ นายตบหน้าฉันงั้นรี"

กวนหู่ชะงักกึก ลนลานแก้ตัวเป็นพลัน "เอ่อ...ตบแล้วทำไม รู้ไหมว่าท่าทางของนายตะก๊านักกลัวแคไหน ถ้าฉันไม่ตบหน้า นายจะรู้สึกตัวอะ"

ที่จริงจางเยียนโตรู้สึกสภาพตัวเองตอนคลุ้มคลั่งดี เพราะมีอยู่หลายครั้งที่เขารับรู้ได้ว่าตัวเองกำลังคลุ้มคลั่ง แต่ควบคุมไม่ได้เท่านั้น เขามอง

อีกฝ่าย กวนหู่ยังคงยืนทำท่าอืดอืดอยู่ตรงหน้าแล้วถามว่า "จะคบคืนรีไรง"

"ใครบอก ฉันมีหรือจะใจร้ายคบน้องชายได้ลงคอ"

กวนหู่ชี้ท้องและหน้าผากตัวเอง บอกเป็นนัยๆ ว่าน้อยไปละไม่ว่า
จางเยียนโตเห็นเคียงที่อยู่ตรงหน้าเอียงกระเท่เร่ไปด้านข้าง ก็รู้ทันที
ว่าตอนตัวเองคลุ้มคลั่งมีพลังกำลังมากขนาดไหน ยิ่งคิดที่กวนหู่อยู่ข้างๆ
ไม่อย่างนั้นเขาก็ไม่รู้ว่าจะทำเรื่องน่ากลัวอะไรขึ้นมาบ้าง

จางเยียนโตเช็คเหงื่อที่แตกพลั๊กเต็มหน้าผาก แล้วเอ่ยว่า "ขอ
น้ำแก้วหนึ่งสิ"

กวนหู่วิ่งไปรินน้ำมาให้ จางเยียนโตคิมน้ำแล้วค่อยสงบใจลง เล่า
ข้อสงสัยเกี่ยวกับชื่อหนานและภาพที่อยู่ในความทรงจำให้อีกฝ่ายฟัง

ระหว่างที่เล่า กวนหู่เอาแต่จับตาดูเขาด้วยท่าทางเคร่งเครียด รวากับ
กลัวเขาอาจจะลุกขึ้นมาอีกรอบ

"นายไม่ต้องเกรียคนขนาดนั้นก็ได้อ" จางเยียนโตพูดพล่งเมื่อเห็น
กวนหู่ทำท่าระแคะระวัง "นอกจากจะโดนฉีกขาหรือชอร์ตไฟฟ้า ฉันก็
ไม่แสดงอาการรุนแรงขนาดนั้นหรอก แต่เมื่อไหร่ที่ฉันใจร้อนไปนิด ถ้าคราว
หน้าได้เตรียมใจไว้ก่อน เวลานึกย้อนความทรงจำ ฉันจะระวังกว่านี้"

"ไม่-มี-คราว-หน้า!" กวนหู่เน้นทีละคำเพื่อตอกย้ำจุดยืนของตัวเอง
ข่าวที่เริ่มฉาววนอีกครั้งขัดจังหวะการสนทนาของสองพี่น้อง

กวนหู่ดูรายงานข่าวการตายของหลิวจินเทียบกับวิดีโอในโทรศัพท์
มือถือจางเยียนโต น่าเสียดายที่กล้องแพนไว้มาก เขาจึงเห็นแค่สิ่งที่
สะกดความรู้สึกจางเยียนโตคือ แผ่นหลังของผู้ชายสวมแว่นดำที่ก้มหน้า
คำเคียดแค้นพุ่งชนหายไป ส่วนผู้ชายคนนั้นสูงแค่ไหน มีลักษณะเด่นอะไร
นั้น เขามองตามไม่ทัน

"ตกลงว่าคนที่คุณรู้จักคือหลิวจิน หรือคนที่อยู่ในฝูงชนนั้นกันแน่"

"หลิวจิน"

ขณะที่กวนหู่คิดว่าจางเยียนโตหมายถึงผู้ตาย อีกฝ่ายก็ชี้คนสวม
แว่นดำ "ตอนฉันรับการทดสอบอยู่ในฐานบัญชาการ คนที่เห็นในคอนั้น

ก็คือเขา"

"แปลว่าคนที่จมน้ำตายไม่ใช่หลิวจิน? เป็นไปไม่ได้ ถึงจะมีตำรวจที่ฉลาดแถมยังสืบคดีรวดเร็วฉับไวอย่างผมไม่มาก แต่พวกนั้นก็ไม่น่าจะเลอะเลือนจนถึงขั้นตรวจสอบคนผิด"

คำพูดยอกหยักตัวเองโดนอีกฝ่ายเมินโดยอัตโนมัติ จางเยี่ยนโต้มองโทรทัศน์พลางครุ่นคิด

คงเพราะเสียงหมอนซอแม่เหล็กในตอนนั้นทิ้งรอยในความทรงจำไว้ฝังลึกเกินไป เขาจึงรู้สึกคุ้นชื่อหลิวจินตั้งแต่ได้ยินแวบแรก แม้นึกเท่าไรก็นึกรายละเอียดไม่ออก แต่จากการค้นหาในความทรงจำ เขามั่นใจว่าหลิวเซียวเหอเรียกผู้ชายคนนั้นเช่นนี้จริงๆ

สัญชาตญาณที่ผุดขึ้นมาชั่วแวบหนึ่งบอกเขาว่า ชายสวมแว่นคนนั้นก็คือหลิวจิน แต่ความจริงเขากลับจดจำหน้าตาของหลิวจินไม่ได้... เคียวก่อน ช่วงนี้เขาเพิ่งเจอเจ้าหมอนี่หรือเปล่า ถึงได้เกิดความรู้สึกรุนแรงขนาดนี้ แต่จะบอกว่าเคยเจอ เขาก็นึกไม่ออกอยู่คิดว่าเคยเจอที่ไหน

บางที...เขาอาจคิดฟุ้งซ่านไปเองก็ได้ เมื่อครู่สมองถูกกระตุ้นอย่างรุนแรง ดังนั้นถ้าจะเกิดความคิดพรั่นพรึงขึ้นมาก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

จางเยี่ยนโต้บอกตัวเองในใจ "หลิวจินคือผู้ชายที่จมน้ำตายไม่ผิดแน่ แต่มีคนอ้างชื่อกับฐานะของเขาไปพบหลิวเซียวเหอ แถมยังเอาชื่อหนานอันนั้นไปด้วย"

"ถ้าตอนนี้ผมยังอยู่ในกรมตำรวจก็คงดี จะได้ช่วยคุณตรวจสอบทันทีว่าหลิวจินเป็นใคร"

น่าเสียดายว่าพวกเขาสองคนต่างก็ไม่ถนัดการแอ็กข้อมูล

กวนหู่ปักความคิดที่ฟุ้งงูไม่ค่อยสมเหตุสมผลออกจากสมอง แล้วค้นภาพชื่อหนานอันในอินเทอร์เน็ตต่อ "ตอนนี้ทางตำรวจได้มาแค่ชื่อ เจ้าของนี่ดูไปดูมาก็หน้าตาเหมือนๆ กันหมด คุณแน่ใจได้ยังไม่ว่าของที่หลิวจินมีเป็นอันเดียวกับที่คุณเคยเห็นในฐานบัญชีการ"

"90% ไม่ผิดแน่ ฉันทเลยอยากไปดูที่เกิดเหตุสักครั้ง คนที่เคยยุ่ง

เกี่ยวกับตาแก่มาตายในเวลาแบบนี้ มันต้องมีปัญหาอะไรสักอย่างแน่นอน"

"คุณจะโคดเข้าร่างแหซะเอง?"

"คนที่โคนประกาศจับมันนายต่างหาก"

"ตอนนี้เราก็คือเหมือนคักแคนที่โคนเชือกเส้นเดียวผูกไว้ด้วยกัน
พวกให้ฆ่าฟ้งหน้อยคือรวมเป็นรวมตายกัน แต่ถ้าพวกแบบไม่น่าฟ้งก็เตรียม
ตัวตายตกตามกันนั่นแหละ"

พอฟ้งถึงตรงนี้ จางเยียนโต๊ก็หัวเราะพรีด มองกวนหู่ แล้วเอ่ยด้วย
คำพูดแฝงนัยลึกซึ้ง "วางใจเถอะ ถ้าวันไหนต้องตายตกตามกันจริงๆ ฉันท
จะเลือกตาแก่เพื่อจะได้เหลือทางรอดไว้ให้นาย"

"หมายความว่าไง พวกเหมือนผมเป็นพวกกลัวตายเลย"

"แต่ข่าวฉฉยต่อเนื่อง แถมยังเปิดเผยรายละเอียดของชื่อหนาน
ซัดเจินขนาดนี้ น่าจะเป็นกับดักมากกว่า เบื้องบนของกรมตำรวจคงร่วมมือ
กับตาแก่หลอกให้เราหลงกล" จางเยียนโต๊เอ่ยชัดแจ้งหะการบ่นอุบอิบของ
กวนหู่ "ดังนั้นเราต้องคิดแผนรับมือที่ปลอดภัยก่อน"

"รายละเอียดซัดเจินตรงไหน กะอีแค่ซ้อนคันเดียวไม่ใช่หรอ บางที
ส่วนฐานอาจมอยู่กันทะเลสาบก็ได้ พวกนั้นหาไม่เจอเลยอยากให้เรา
ชิงลงมือก่อน..."

กวนหู่พูดได้ครึ่งเดียวก็เห็นจางเยียนโต๊มองตรงมาด้วยสายตา
เห็นด้วย เขาถามอย่างล้งเลวว่า "คงไม่ได้เป็นอย่างนั้นจริงๆ ใช่ไหม"

"ตำรวจตรวจค้นทะเลสาบอาจคุสะคุดตาเกินไป ถ้าค้นหาส่วนฐาน
ไม่เจอ พวกนั้นก็ต้องคิดหาวิธีอื่นแน่ ดังนั้นนี่ก็จะเป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่
ทำให้พวกตำรวจยอมแพร่ภาพซ้อนแม่เหล็กทางโทรทัศน์...คนที่รู้ยอม
เข้าใจและไปตามหาตัวเอง ส่วนพวกนั้นแค้นรอกเก็บเกี่ยวความสำเร็จก็
พอ..."

จู่ๆ จางเยียนโต๊ก็หยุดพูด จ้องหน้าจอโทรทัศน์นิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง
ก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือมาค้นหาภาพคล้ายๆ กันอย่างรวดเร็ว

กวนหู่เดาว่าอีกฝ่ายคงค้นพบอะไรบางอย่าง จึงรีบชะโงกเข้าไปดู

และเห็นจางเยี่ยนโต๋หยุดวิดีโอ แล้วเอานิ้ววาวควงกลมทรงมุมๆ จอที่ไม่ค่อยสะดุดตาเท่าไร

พอเห็นคนที่ยืนอยู่ในวงกลม กวนหู่ก็อุทานลั่น แม้แสงกับมุมที่ยืนจะทำให้แยกแยะหน้าตาค่อนข้างลำบาก แต่เนื่องจากรู้จักกันมานาน อีกทั้งเคยร่วมเป็นร่วมตายกันมาหลายครั้ง กวนหู่มองแค่แวบเดียวก็จดจำเธอได้ทันที

"หลังอวิน? ผมไม่ได้คุ้นเคยใช่ไหม"

เชี่ยหลังอวินแต่งตัวสไตล์ยูนิเซ็กซ์และสวมแว่นตา ถ้าไม่ใช่เพราะตอนแรกทั้งสองคนมีแต่จกจ่ออยู่กับชื่อหนาน คงสังเกตเห็นเธอได้ทันที

"คุณทำครานี้ไม่ไปที่เกิดเหตุไม่ได้แล้ว" พอแน่ใจว่าคนในวิดีโอคือเชี่ยหลังอวินแน่ๆ กวนหู่ก็กุมขมับพลาบป่นพิมพำ

ส่วนจะไปทะเลสาบที่เกิดเหตุอย่างไร จางเยี่ยนโต๋ไม่ได้บอกอะไร

มาก กวนหู่เห็นอีกฝ่ายเอาแต่นั่งครุ่นคิดอยู่ข้างเตียงก็รู้ว่าคงกำลังคิดหาวิธี จึงไม่ได้เข้าไปรบกวน จากนั้นลุกไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดนอนแล้วปีนขึ้นเตียง

เมื่อจางเยี่ยนโต๋อาบน้ำเสร็จก็เห็นกวนหู่นอนหลับตา หายใจสม่ำเสมอ ดูเหมือนกำลังหลับสนิท

จางเยี่ยนโต๋ค่อยๆ เดินขึ้นเตียง พอปิดไฟก็ได้ยินเสียงพลิกตัวจากเตียงข้างๆ

กวนหู่ถามว่า "ดูเหมือนคุณยังไม่เคยเล่าเลยว่าเจอตาแก่ได้ยังไง เขาว่าคุณมีความสามารถพิเศษไม่เหมือนใครเลยสนใจขึ้นมาเหรอ"

จางเยี่ยนโต๋ชะงัก คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายยังไม่หลับ และกำลังคิดเรื่องที่ค่อนข้างละเอียดอ่อนเช่นนี้ แต่เหตุการณ์ผ่านมามากตั้งนานแล้ว จำเป็นต้องพูดคุยเหตุผลที่เขาโดนพาตัวไปอีกหรือ

"เรื่องเก่ามนาน ฉันท้าไม่ได้แล้ว" เขาบอกปัด

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะกวนหู่เชื่อคำพูดของเขาหรือเปล่า ถึงได้พูดว่า

"ถ้าฉันรอให้คุณนึกได้ค่อยมาเล่าให้ผมฟังละกัน"

"ไปพิสูจน์คดีเอ็นเอซีใหม่ รอให้ยืนยันได้ว่าเราเป็นพี่น้องกันก่อน คำพูดของคุณจะได้นำเชื่อถือ"

กวนหู่ไม่ตอบ ดูจากสีหน้าก็รู้ว่าปฏิเสธข้อเสนอนี้

ที่จริงตัวจริงเขี่ยนโຕเองก็อยากปฏิเสธเช่นกัน

ไม่พิสูจน์ความจริงก็แปลว่าพวกเขายังมีความหวัง พวกเขาสามารถสานต่อภาพลวงตาในหัวใจให้คงมาได้ตามต้องการ แต่ทันทีที่หลักฐานวางแผ่ตรงหน้า พวกเขา ก็จำเป็นต้องยอมรับความจริงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เค็มพันครั้งนี้สูงเกินไป พวกเขาสองคนไม่กล้าเสี่ยง

สรุปว่าสถานการณ์ตอนนี้ดีที่สุดแล้ว กวนหู่คิดว่าเขาเป็นพี่ชาย เขาก็มองกวนหู่เป็นน้องชายแท้ๆ ของตัวเอง ดังนั้นเขาไม่มีทางเล่าเหตุการณ์ตอนตัวเองถูกพาตัวไปเค็ดซาควา...ความจริงเขาถูกพ่อแท้ๆ ขาย

เขาไม่แน่ใจว่าหลิวเซียวเหอสังเกตเห็นเขาได้อย่างไร ในความทรงจำของเขามีแค่ภาพตอนตัวเองสู้กับลูกน้องของหลิวเซียวเหอ ตอนนั้นหลิวเซียวเหอนั่งอยู่ที่เบาะหลังรถ หมุนแหวนตรงนิ้วโป้งเล่นเหมือนเช่นเคย และทำเป็นมองไม่เห็นพ่อที่กำลังก้มหัวขอโทษ

เขาหวาดกลัวการเข้าไปใกล้คนนอก แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมตอนนั้นถึงกล้าลงมือลงไม้กับพวกผู้ชายที่ตัวสูงใหญ่กว่าตัวเองมาก คงเพราะโมโหจนขาดสติกระมัง ทั้งที่รถของหลิวเซียวเหอขับชนพวกเขาแท้ๆ เขาไม่เข้าใจว่าทำไมคนที่ต้องขอโทษกลับเป็นพ่อของเขา

สุดท้ายหลิวเซียวเหอก็สั่งให้ลูกน้องหยุคต่อยซี และสั่งให้พาเขาหลบไปด้านข้าง เขาเห็นหลิวเซียวเหอเจรจากับพ่อ ระหว่างคุยกัน พ่อยังหันมามองเขาเป็นพักๆ ด้วยสีหน้าลังเล

ต่อมาหลิวเซียวเหอจากไป พ่อพาเขาไปเยี่ยมแม่ที่โรงพยาบาล ตลอดทางพ่อไม่ได้พูดอะไรสักคำ เอาแต่ถอนใจไม่หยุด เขาเงยหน้ามอง ก็พบว่าหลังพ่อค่อมลงมาก ราวกับแบกของหนักอึ้งจนทำให้ยืคหลังตรงไม่ได้

'เรื่องเมื่อกี้ยาบอกแม่นะ' พ่อกำชับเขาหลายครั้งระหว่างทาง เขารับปาก เค็มที่เขาก็ไม่ค่อยชอบพูดมากอยู่แล้ว เขามีปัญหาด้านทักษะการพูด ทุกคนจึงไม่ชอบเขา...พ่อ แม่ น้องชาย แล้วก็พวกเด็ก ๆ ลูกญาติหรือคนบ้านใกล้เคียง

พ่อไม่ได้พูดถึงอุบัติเหตุครั้งนั้นอีก เขาคิดว่าคงไม่มีอะไรแล้ว แม้จะคุยกับคนอื่นไม่เก่ง แต่สัญชาตญาณสั่งให้เขาหลีกเลี่ยงหิวเหียวเหอ เพราะหมอนั่นเป็นคนที่ชวนให้รู้สึกรังเกียจและน่ากลัวมาก จนเขาพยายามลืมมันไปเสีย

หลังจากนั้นไม่นาน อาการป่วยของแม่อียิ่งทรุดหนัก แต่เคราะห์ร้ายไม่ได้มาเพียงลำพัง รู่ๆ น้องชายก็ล้มป่วยโดยไม่ทราบสาเหตุ

ช่วงนั้นในบ้านเหลือแค่เขากับพ่อสองคน ทุกวันต้องใช้ชีวิตอย่างเงิบเหงาวังเวง บางครั้งเขาก็ได้ยินเสียงร้องไห้ราวกับฟ้ากำลังจะถล่มลงมากี่ไม่ปานของพ่อ ตอนแรกๆ ยังพยายามสะกดกลั้นไว้ ต่อมาก็เริ่มปล่อยเสียงร้องไห้ออกมาดังๆ เขาก็ซ่อนตัวร้องไห้อยู่ในห้องตัวเองเช่นกัน นอกจากหวาดกลัวแล้ว ยังไม่รู้ว่าจะควรจะทำอย่างไรต่อไป

เขาอยากช่วยพ่อมาก คังนั้นตอนพ่อถามว่าเขาอยากให้น้องชายกับแม่หายดีไหม เขาจึงตอบรับทันที

เขาคิดไม่ถึงว่าการพยักหน้าครั้งนั้นจะกลายเป็นจุดหักเหของชีวิต ชีวิตของเขาบ่่าคลั่งจนย้อนกลับไปเป็นเช่นเดิมไม่ได้อีกต่อไป

พ่อพาเขาไปหาหิวเหียวเหอ บอกเขาว่านับจากนี้ไปหิวเหียวเหอจะดูแลเขาแทน และสั่งให้เชื่อฟังคำสั่งอีกฝ่าย ตอนนั้นเขายังไม่ค่อยเข้าใจสิ่งที่พ่อพูด วันนั้นเรื่องเดียวที่ยังหลงเหลืออยู่ในความทรงจำของเขาก็คือพ่อรับเงินห่อหนึ่งจากมือหิวเหียวเหอ และขอบคุณไม่หยุดปาก

เนิ่นนานต่อมา เขาค่อยเข้าใจว่าพ่อขายเขาเพื่อนำเงินไปช่วยแม่กับน้องชาย

เขาพยายามคืนรอนเอาชีวิตรอกท่ามกลางสภาพแวดล้อมอันแสนโหดร้าย สาเหตุกว่าครึ่งเป็นเพราะความโกรธแค้น เขาหวังว่าสักวันจะหนี

ออกจากรถบนดินแห่งนี้ กลับไปยืนต่อหน้าพ่อ แล้วถามว่าทำไมถึงทิ้งเขา เพราะเขาไม่ใช่คนปกติเลยกลายเป็นคนที่ควรโดนทิ้งก่อนหรือ ในเมื่อไม่ชอบเขา ทำไมต้องให้กำเนิดเขา

ตลอดชีวิตจนถึงทุกวันนี้ คำถามนี้วนเวียนอยู่ในหัวเขานับครั้งไม่ถ้วน จนถึงตอนนี้เขาก็กังขาใจด้วยซ้ำว่า นั่นเป็นความทรงจำของเขา หรือความทรงจำของเพื่อนที่ถูกเขาฆ่า

แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าตอนย้อนคิดถึงเหตุการณ์ครั้งนั้น ก้นบึ้งหัวใจของเขาอัดแน่นไปด้วยความโกรธแค้นชิงชัง ทั้งโกรธแค้นพ่อ และโกรธแค้นน้องชายที่แย่งครอบครัวของเขาไป

เมื่อสายตาค่อยๆ คุ่นชินกับความมืด จางเยียนได้ที่นอนราบบนเตียงก็พบว่า ตอนคิดถึงเรื่องในอดีต เขาเริ่มรักษาความสงบเยือกเย็นได้แล้ว การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวน่าจะเกิดขึ้นหลังจากได้พบกวนหู่...

วันนั้นเขาสะกดยตามกวนหู่ มองท่าทางจริงจังของอีกฝ่ายตอนทำหน้าที่บ่อคีการ์ค ูๆ ความโกรธแค้นก็เลือนหายไปหมดสิ้น เขานึกได้ว่ากวนหู่เป็นน้องชายของเขา เป็นญาติร่วมสายเลือดเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ในโลกนี้ของเขา เป็นคนที่เขาต้องปกป้องคุ้มครองอย่างสุดกำลังความสามารถ

ดังนั้นเมื่อสิบกว่าปีก่อน เขาถึงได้ยอมเห็นด้วยกับการตัดสินใจของพ่อ

บางทีตอนนั้นพ่ออาจคิดว่า มอบเขาให้คนมีเงินก็เพื่อให้เขาได้ดี

ในสายตาของคนสมัยนั้น เขาเป็นเด็กที่โรคคนหนึ่ง พ่อคงหวังว่า จะมีคนช่วยรักษาเขาให้หายดี...

ในช่วงหลายปีที่อยู่กับหลิวเซียวเหอ เขารู้ดีกว่าใครว่าหลิวเซียวเหอ ฝิปากศิษนาคนไหน ตอนที่พ่อกำลังร้อนใจอยากได้เงินคงยากจะปฏิเสธ ข้อเสนอและเงินของหลิวเซียวเหอ เขาอดกระแวงไม่ได้ว่าอาการป่วยของน้องชายเป็นฝีมือของหลิวเซียวเหอหรือเปล่า เพื่อเพิ่มแรงกดดันให้พ่อ และจะได้พาเขาไปสะดวก

ครึ่งปีที่ลอบจับตาดูกวนหู่ จางเยียนโตค่อยๆ คิดตก และเริ่มรู้จักคิดแทนคนอื่นบ้าง กระทั่งวันหนึ่งเขาค้นพบด้วยความคิดที่ตระหนกกว่าความโกรธแค้นในตอนแรกเริ่มหายไปจากชีวิตเขาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

"กวนหู่"

ฟังจากเสียงลมหายใจของกวนหู่ จางเยียนโตเดาว่าอีกฝ่ายยังไม่หลับ เขาจึงเสนอขึ้นในความมืด "รอให้คึดคราวนี้สิ้นสุด นายสนใจจะไปโมยขุคสุสานที่อียิปต์กับฉันไหม"

หลายวินาทีต่อมา กวนหู่ค่อยถามลงเชิงว่า "นี่เอาจริงอะ"

"นายคิดว่าฉันกำลังล้อเล่นไหมล่ะ"

ตามคาด กวนหู่ขุ่นลุกขึ้น ยึดคอขึ้นผูกโพลงใส่หน้าอีกฝ่าย "จางเยียนโต รู้สึกว่าชีวิตนอกคุคคิเกินไปเลยอยากให้ผมลากคุณเข้าคุกนักหรือไงหา! ผมจะบอกให้นะ ในฐานะที่เป็นตำรวจคดีเด่น ผมไม่มีทางปล่อยให้คุณทำเรื่องผิดกฎหมายเด็ดขาด"

"เพราะมันอยู่นอกเขตที่นายดูแล ฉันถึงได้เลือกอียิปต์ไงเล่า"

"คุณเลือกอียิปต์เพราะที่นั่นมีสมบัติเยอะกว่าไม่ใช่หรอ"

"หิ นายคู่ออกด้วยหรือ ท่าทางไอคิวจะเพิ่มขึ้นเยอะนะนี่"

"ไม่ต้องมายุ่งกับไอคิวผม สรุปรว่าถ้าคุณทำเรื่องผิดกฎหมาย ผมจับคุณแน่!"

พอได้ยินคำประกาศกร้าวของกวนหู่ จางเยียนโตก็หัวเราะเบาๆ การยั่วโมโหกวนหู่ทำให้เขาคลายความขุ่นมัวในใจไปได้มาก ยิ่งคิดถึงแผนการที่จะทำต่อไป ที่จริงการไปโมยขุคสุสานที่อียิปต์ก็เป็นประสบการณ์ที่น่าสนุกเหมือนกัน

เมื่อเวลาลดล้อยคึกขึ้นเรื่อยๆ บทสนทนาไร้สาระของทั้งสองคนก็ค่อยๆ เงียบลง

ภายในห้องมีแต่เสียงลมหายใจสม่ำเสมอ สองพี่น้องคำคึงสู่ห้วงนิทรา ไม่มีใครได้ยินเสียงที่คึงมาจากทางประตูห้อง หลังจากเสียงปลดกลอน

คังจั้น ประตูก็นถูกผลักเปิด ชายร่างสูงใหญ่กำยำเดินย่องตามเข้ามาอีกหลายคน

พวกเขาล้วนถืออาวุธ พอเข้ามาใกล้ก็แยกย้ายกันเล็งปืนไปที่เตียงเดี่ยวสองหลัง แล้วเหินวโกพร้อมกันตามสัญญาณของหัวหน้า

เสียงจากกระบอกเก็บเสียงดังแผ่วเบา กระสุนหลายนัดยิงรัวใส่ผ่านวม นุ่นในผ่านวมปลิวฟุ้งกระจาย แต่คนที่นอนอยู่ตรงนั้นกลับไม่ส่งเสียงใดๆ เหมือนโดนยิงตายคาที่ไปแล้ว

หัวหน้าเก็บปืน แล้วส่งสัญญาณมือเรียกลูกน้องสองคนเข้ามา กระซางผ่านวมเปิด

ทันใดนั้นเอง จู่ๆ เท้าข้างหนึ่งก็ยื่นออกมาจากใต้เตียง ตะลึงชายที่เดินเข้ามาใกล้จนล้มโครม แล้วฉวยโอกาสแย่งอาวุธไป

คนตามหลังเห็นท่าไม่ดีก็ยกปืนขึ้นเหินวโก แต่มีคลื่นฟุ้งแหวกความมืดบดเข้าที่คอเสียก่อน เขาส่งเสียงอีกอึก และถูกคอล้มคว่ำกับพื้น

กวนหู่ลี้งออกมาจากใต้เตียง พอเห็นคนที่เหลือเล็งปืนมา เขาก็กระซางผู้ชายที่ล้มคว่ำแถวหัวเตียงขึ้นมาเป็นโล่กำบัง กระสุนที่ยิงมาจึงฟุ้งใส่ร่างนั้นหมด ชายคนนั้นตัวสั่นพ่นเหมือนซีกกระตุกแล้วแน่นิ่งไป

พอเห็นดังนั้น กวนหู่ก็ตกตะลึง สบถว่า "แม่งเอ๊ย ออกปฏิบัติภารกิจทั้งทีดันไม่รู้จักใส่เสื้อเกราะกันกระสุน ตายไม่คุ้มจริงๆ"

กวนหู่เพิ่งพุดจบ ปืนของหัวหน้าก็ชี้มาที่เขา แต่จางเยียนโต้งชิงปราดเข้ามาก่อนด้วยความรวดเร็วดุจเสือชีตาห์ มือแย่งปืนของศัตรูพร้อมปลดแมกซีน แล้วค่อยหน้าฝายนั่น

พอชายคนนั้นเซล้ม จางเยียนโต้งก็รีบจับหัวด้วยสองมือแล้วบิดไปด้านหลัง ได้ยินเสียงกระดูกคอหักดังกร๊อบ กวนหู่ก็รู้ว่าเจ้าคนนั้นคงหมดทางช่วยแล้ว

อีกสองคนที่เหลือยิงปืนมาทางพวกเขา แต่เนื่องจากมีโล่มนุษย์ป้องกัน กระสุนจึงทำอะไรพวกเขาไม่ได้ กวนหู่ฉวยโอกาสฉกโล่มนุษย์ออกไปกระแทกคนหนึ่งล้ม จากนั้นใช้ท่าเสือแผ่นลงจากเขา โดยใช้หัวเข่า

อัดเข้าที่สันหลัง ตามด้วยจับแขนบิดรวบมาด้านหลังเพื่อหยุดการเคลื่อนไหวของอีกฝ่าย

ขณะเดียวกันนั้น กวนหู่พลันรู้สึกตาลายวูบ ศัตรูอีกคนโดนจางเยียนโต้จับพุ่ม เมื่อเห็นคนหล่นกระแทกพื้นแต่ไม่แสดงปฏิกิริยาใดๆ กวนหู่ก็รู้ว่าหมดทางช่วยไปอีกคน ครั้นเห็นจางเยียนโต้คว้าคอสายตามองมาที่เชลยของเขา กวนหู่เลยรีบพูดว่า "คนนี่..."

เสียงขาดหายไวกกลางคัน จางเยียนโต้ลงมือรวดเร็วคุดสายฟ้าแลบคว้าคอเชลยที่โดนจับกุมด้วยมือหนึ่ง อีกมือหนึ่งกระแทกเข้าที่อก ร่างของเชลยสิ้นกระดูกก่อนแน่นิ่งไป

"ในมือมันซ่อนอาวุธลับไว้ รอจังหวะลงมือตอนนายใจอ่อน"

พริบตาเดียวเล่นงานไปสี่คน นอกจากจางเยียนโต้ไม่เปื้อนเลือดสักหยดแล้ว กระทั่งสีหน้ายังแทบไม่เปลี่ยนแปลงด้วย พอเห็นกวนหู่ยืนงเป็นไก่ตาแตก ก็สั่งสอนว่า "คราวหน้าอย่าทำตัวใจอ่อนอีก แค้เข้าไปน็อคเดียว นายอาจตายได้"

"ผมแค่อยากเก็บคนเป็นๆ ไว้เค้นข้อมูลเท่านั้นเอง" กวนหู่ตอบอีกๆ อีกๆ

ในฐานะที่เป็นตำรวจแผนกอาชญากรรม กวนหู่เคยเห็นคนตายมาเยอะ แต่ภาพที่คนเป็นๆ กลายเป็นศพในชั่วพริบตา เขาเคยเจอกับตัวแ้งไม่กี่ครั้ง ถึงสมองจะเข้าใจว่าถ้าจางเยียนโต้ไม่ทำแบบนี้ พวกเขาสองคนอาจตกอยู่ในอันตราย แต่พอเห็นทักษะการฆ่าคนอันแสนเยี่ยมโหดของอีกฝ่ายก็อดสะท้านใจไม่ได้

จางเยียนโต้รับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายกำลังสับสน จึงกวาดตามองแวบหนึ่งแล้วเอ่ยเสียงเรียบ "ถ้านายจะรับฉันเป็นพี่ ก็ต้องยอมรับตัวฉันทั้งหมดฉันเป็นคนดี แต่ก็แค่ในกรณี que อีกฝ่ายไม่ใช่คนเลวเท่านั้น"

พูดง่ายๆ ก็คือ ถ้ามีคนมาล่อวงเงินจางเยียนโต้ จะพบจุดจบอย่างไร คงไม่ต้องพูดให้มากความแล้ว

กวนหู่ขี้จุก ตอนนี้เป็นสถานการณ์พิเศษ เขาขอมรับวิธีจัดการ

ของจางเยียนโต้อย่างเงิบๆ ละกัน

จางเยียนโต้มองไฟที่เปิดไฟ แต่เปิดไฟฉายในมือ แล้วเดินเข้าไปค้น กระเป๋าคณพวคนั้น และแล้วก็เป็นอย่างที่คิดไว้ พวกมันไม่ได้พกสิ่งของที่ บ่งบอกฐานะหรือตัวคนมาด้วย จางเยียนโต้มองเป็นพวของพวกมัน พร้อม บอกให้กวนหูโยนลงไปข้างล่าง ตามด้วยส่งสัญญาณให้รีบหนี

กวนหูทำตามอีกฝ่ายบอก

ทั้งสองคนเก็บกระเป๋ โดยหยิบแค่ของจำเป็นเพื่อไม่ให้สะดุดตา พนักงานโรงแรม จากนั้นโคคนหน้าค่างหนีไป

ความสูงของชั้นสองกำลังโคได้สบาย รถของพวกเขาจอดอยู่ ใกล้ๆ ดังนั้นตั้งแต่พวกเขาออกจากโรงแรมจนถึงขึ้นรถขับออกไปเสียเวลา แค่สามนาทีเท่านั้น จางเยียนโต้มองรถอย่างรวดเร็ว ไม่นานรถก็กลืนหายไปกับความมืด

กลางดึก ถนนหนทางเงียบสงัด บรรยากาศในรถก็เงียบงันและ หนักอึ้งด้วยเช่นกัน จางเยียนโต้มองหน้าเรียบเฉย ขับรถโดยไม่พูดอะไร สักคำ ส่วนกวนหูนั้น หลังจากผ่านการต่อสู้ดุเดือดมารอบหนึ่งก็มีความผ่อนคลาย ไม่ค่อยดีเท่าไร เสียเวลานานมากกว่าเขาจะปิดความรู้สึกด้านลบออกจากใจสำเร็จ และเริ่มใคร่ครวญถึงปัญหาเฉพาะหน้าอย่างจริงจัง

"พวกมันเป็นใคร ทำไมถึงรู้ที่กบดานของเรา"

"อย่างน้อยก็ไม่ใช่พวกมือสังหาร ดูจากวิธีฆ่าคนของพวกมันแล้ว เหมือนพวกหน่วยสวาทมากกว่า"

ถึงจะลอบสังหารเหมือนกัน แต่วิธีการของมือสังหารกับหน่วยปฏิบัติการลับก็ไม่เหมือนกัน เรื่องนี้กวนหูค่อนข้างโน้มเอียงตามการ คาคเคาของจางเยียนโต้มองใจแล้วพูดว่า "ดูท่าคงเป็นปัญหาภายใน ของกรมตำรวจ แต่พวกมันสืบมาถึงที่นี่ได้อย่างไร"

จางเยียนโต้มองตรงไปข้างหน้า ไม่ได้ตอบคำถาม

กวนหูถามต่อ "แล้วคุณรู้ตัวก่อนได้อย่างไร มามะ สอนน้องชายหน่อย" พวกเขาเตรียมการป้องกันตั้งแต่ก่อนโคนลอบโจมตีแล้ว ทั้งหมดนี้

เป็นผลจากนิสัยระแวงระวังของจางเยียนโต่ กวนหู่จับถือสัญญาตัญญู ระวังภัยของอีกฝ่ายอย่างสุดซึ้ง และรู้สึกอิจฉามาก อยากถือโอกาสนี้เรียนรู้ จากอีกฝ่าย

จางเยียนโต่เหลือบมองแล้วยิ้มนิคๆ "ของแบบนี้สอนกันไม่ได้ แค่ สัญชาติตัญญูอย่างหนึ่งเท่านั้นเอง"

"ว่าแต่สัญญาตัญญูของคุณก็คือเคระน้องชายตัวเองลงไปใต้เตียง เนี่ยนะ"

เสียงหัวเราะคังกังวานอยู่ในรถ หัวข้อสนทนานี้ทำให้อารมณ์ของ จางเยียนโต่ดีขึ้นมาก "คราวก่อนตอนอยู่เยอรมนี นายยังซ่อนฉันไว้ใน ตู้เสื้อผ้าเลย"

"สวรรค์ เรื่องผ่านมานานขนาดนี้ยังจำได้อีกอะ" กวนหู่มองอีก ฝ่ายอย่างตกตะลึง "นิสัยเจ้าคิดเจ้าแค้นของคุณรุนแรงเกินไปแล้วนะ"

"ยังดีที่ได้เตียงโรงแรมมันโล่ง ไม่งั้นก็ไม่รู้ว่าจะเคระนายไปตรงไหน"

"ฟังคุณ่าเสียดาย ว่าแต่คุณพี่ชายสุดที่รัก สัญชาติตัญญูบอกคุณ หรือเปล่าว่า คนพวกนั้นยังจะมาเล่นงานเราอีกไหม"

"มา แต่มีฉันอยู่ ไม่ปล่อยให้เกิดเรื่องกับนายหรอก"

กวนหู่ร้องฮืออย่างขุ่นเคือง ทิ้งหัวพิงพนักโดยไม่ตอบอีก

แม้หนีรอดจากการลอบเล่นงานของศัตรูมาได้จะเป็นเรื่องดี แต่ต่อ จากนี้จะนอนที่ไหนถือเป็นปัญหาใหญ่ คึกคื่นป่านนี้ถ้าหาโรงแรมไม่ได้ พวกเขาก็ต้องนอนขดในรถกันทั้งคืนแล้ว

"กวนหู่ ง่วงหรือยัง"

"ง่วง ในรถแคบเกินไป นอนลำบาก"

"ในเมื่อหลับไม่ลงก็ช่วยซื้อของให้หน่อย"

จางเยียนโต่โยนโทรศัพท์มือถือของตัวเองให้ กวนหู่รับมาดูก็พบว่า เป็นเว็บไซต์ซื้อชื้อหอนาน จางเยียนโต่เลือกอันที่ต้องการไว้แล้ว แถมยัง เลือกไว้ทั้งสามอัน แกร่อให้เขาจ่ายเงินเท่านั้น

ของพวกนี้หาซื้อตามร้านค้าทั่วไปยากมาก จึงต้องซื้อในอินเทอร์เน็ต

เท่านั้น ปัญหาคือที่อยู่รับของ ตอนนี้พวกเขาสองคนเป็นคนเร่ร่อนไร้ที่อยู่ หลังจากเจอลอบฆ่ามาคนหนึ่ง กวนหู่ก็ล้มเลิกความคิดที่จะให้ทางโรงแรมรับของแทน

"เตียนที่อยู่เย่เพยเพย สองวันนี้เธออยู่บนเครื่อง ตำรวจไม่น่าจะวางจัดจนไปเฝ้าห้องที่ไม่มีคนอยู่"

"ฮ่าๆ สิ่งซื้อหนานแบบเดียวกันเป๊ะทั้งสามอัน เจ้าของร้านคงคิดว่าเราจะไปผจญภัยกันแหงๆ"

กวนหู่แฉ้ว แล้วกรอกที่อยู่ตามที่จางเยียนโต้บอก พอจ่ายเงินเสร็จก็ถามว่า "ยังต้องการอะไรอีกไหม"

"มี แต่ของนั้นไปซื้อเองเร็วกว่า"

"กางเกงใน?"

สายตากิ่งยืมกึ่งบั้งควัดมองมา ตามด้วยกล่องทิชชูถูกปาใส่หัว กวนหู่

ระหว่างทาง จางเยียนโต้จ้อครดตรงที่ว่างๆ ไม่ค่อยสะอึกตาคนเมื่อแน่ใจว่ารอบๆ ตัวไม่มีกล้องจรรจร เขาก็หยิบป้ายทะเบียนรถที่เตรียมไว้ล่วงหน้ามาเปลี่ยนกับของเก่า กวนหู่จัดการป้ายหน้ารถ ทั้งสองคนแบ่งงานกันทำจึงเสร็จสิ้นอย่างรวดเร็ว

พอกลับขึ้นรถเห็นจางเยียนโต้เอนเบาะลง แล้วห่มผ้านอน กวนหู่ก็ป่นอุบ "ผมรู้สิที่เราซักรจะทำตัวเหมือนคนร้ายหนีการจับกุมซะแล้วสิ"

"หวังว่าจะไม่ต้องใช้ชีวิตแบบนี้นานนัก ฉันชอบเป็นเจ้าของบาร์มากกว่า"

กวนหู่ก็คิดเหมือนกัน นี่ถึงเหตุการณ์ตอนที่เพิ่งรู้จักจางเยียนโต้ในบาร์เนอร์วานาแล้วก็อดสนใจไม่ได้ ในที่สุดเขาก็เข้าใจเหตุผลที่จางเยียนโต้ตั้งชื่อบาร์ว่าเนอร์วานาแล้ว

ไม่ว่าจะพบอุปสรรคมากมายขนาดไหน เขาก็เชื่อว่าพวกเขาต้องเกิดใหม่ได้แน่นอน